

trylle væk, og at der skal nogle redskaber til for at kunne klare sig i et globaliseret samfund.

Vi oplever i øjeblikket, at en række store virksomheder med traditionelle arbejdspladser for folk, som måske har det lidt svært med at læse og skrive og regne, lukker. Jeg fulgtes i morges med ejeren af MicroMatic på Fyn, og han gjorde op, at på 5 år er antallet af koncernens arbejdspladser i Danmark halveret, og han regner med, at der skal ske en yderligere halvering. Man går altså fra ca. 3.000 til ca. 500 arbejdspladser i Danmark, og det er udelukkende arbejdspladser, hvor man bukker stål og svejser via robotautomater og den slags. De job forsvinder til Polen og til Østen, og de mennesker, som i øjeblikket kan komme ind på andre arbejdspladser, kan ikke få job i fremtiden, hvis vi ikke sikrer, at de får nogle redskaber, som gør dem i stand til at komme ind andre steder. Derfor er det en massiv udfordring.

I vores beslutningsforslag prøver vi at sige, at det i virkeligheden er den samme udfordring som den, vi stod over for i 1800-tallet med industrialiseringen. Dengang var andelsbevægelsen og højskolebevægelsen svaret, senere var det fagbevægelsen, og jeg tror, at hvis vi ikke anerkender, at vi står med en voldsom problemstilling og en voldsom udfordring for sammenhængskraften i vores samfund, går vi galt i byen. OECD taler om 1 million – jeg vil ikke diskutere tal, for man kan jo altid diskutere det ene eller det andet, men det er i hvert fald en meget stor udfordring, når en så stor del af den voksne befolkning har et handicap, og det bliver i stigende grad et problem, som vi i fællesskab må tage hånd om.

Jeg har set en lang række initiativer angående realkompetence, og jeg ved godt, at man har udvidet FVU'en lidt osv. Men jeg tror, tiden nu er inde til virkelig at tage hånd om problemet og lave en national handlingsplan, og frem for at komme med en lang bortforklaring ville det have klædt regeringen at sige, at det er noget, man tager alvorligt. Jeg har ikke nået at se indholdet af rapporten, men jeg vil godt æde min gamle hat på, at det er sådan, at hovedparten af de 105 mio. kr. går til voksne med stave- og regneproblemer, så derfor vil jeg godt sige, at jeg tror, at vi har en fælles udfordring, som vi skal tage meget alvorligt. Jeg mener ikke, regeringen har gjort det, ud over at den har sat en række ting i gang med Globaliseringsråd og andet, men det er måske i virkeligheden nærmest at sparke tingene til hjørnespark.

Jeg vil sige om forslaget indhold, at jeg har haft lejlighed til at rejse rundt i landet og har bl.a. set netværkslokomotivet i Vejle og andre steder. Jeg synes, at nogle af de største sejre, man kan vinde som politiker, er, når man møder mennesker, der fortæller, at nu kan de læse godnathistorier for deres børn. De har via en særlig indsats på arbejdspladsen oplevet at vinde den sejr, at de kan læse godnathistorier for deres børn, og derfor tror jeg, det er hamrende vigtigt, at vi får taget fat, så ingen får begrænset deres muligheder på grund af ordblindhed eller andre vanskeligheder.

Kl. 18.10

En rapport, der kom sidste år, påviste, at en stor del af frafaldet på de tekniske skoler og andre steder i uddannelsessystemet, men især på de tekniske skoler, skyldes, at folk ikke kan læse, stave og regne ordentligt. Det er rigtigt, at der findes nogle værktøjer på de tekniske skoler, men de bliver i vidt omfang ikke brugt. Over 40 pct. af de frafaldne angav, at det, at de havde svært ved at følge med, var det største problem, så i stedet for at henvise til, at der eksisterer nogle muligheder, men at de ikke bliver brugt godt nok, skal vi tage hånd om problemet i fællesskab. Jeg har set, at regeringen har opstillet målsætninger for, hvor mange der skal have en uddannelse, så lad os alle være ansvarlige for, at ingen får begrænset deres muligheder.

Alle, som står med ansvaret for kompetenceudvikling, skal være med i en integreret indsats, og derfor spørger vi: Hvorfor ikke lægge indsatsen ud? Jeg oplever tit, når jeg snakker med folk på et AMU-center eller andre steder, at de fortæller, at det meste af FVU'en foregår på VUC-centeret, og at man ikke kan køre arbejdsmarkedsuddannelser samtidig med forberedende voksenuddannelse eller en indsats mod ordblindhed. Det sker i hvert fald ikke ret tit i virkelighedens verden, men hvorfor ikke forpligte alle til at deltage frem for at sige, at det bør de ikke gøre?

Derudover har vi prøvet at beskrive det, der hedder en IKA, altså en individuel kompetenceplan. Det er i virkeligheden et redskab, som jeg tror vi i langt større udstrækning skal give folk som en retting. Jeg ved, det findes i den grundlæggende voksenuddannelse, men hver gang, der lukker en stor virksomhed – vi har eksemplet med Danish Crown i Odense i øjeblikket, hvor 900 mennesker mister deres arbejdsplads i begyndelsen af det nye år – hvad er så det første, man går i gang med? Jo, en individuel